

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 173/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátom Mgr. Tomášom Horkayom, IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na slobodu podnikania podľa čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky a právom na ochranu majetku podľa čl. 20 a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 648/2015 z 19. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“) pre namietané porušenie

jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s právom na slobodu podnikania podľa čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky a právom na ochranu majetku podľa čl. 20 a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 648/2015 z 19. novembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a k nej pripojenej prílohy vyplýva, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu sťažovateľka namieta porušenie označených základných práv, pretože najvyšší súd odmietol jej dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 92/2013-168 z 30. januára 2014, ktorým ako odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 14 C 52/2011-133 z 9. októbra 2012, ktorým súd prvého stupňa rozhodol o neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi navrhovateľkou ([REDACTED]) a sťažovateľkou. Predmetom konania bol prevod nehnuteľnosti.

Prípustnosť dovolania sťažovateľka založila na naplnení predpokladov § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), a to odňatím možnosti konať pred súdom nedostatočným odôvodnením rozsudku druhostupňového, ako i prvostupňového súdu. Tvrdila, že súdy sa nevysporiadali s jej podstatnými argumentmi, ktoré svedčili v prospech výkladu právneho úkonu zachovávajúceho jeho platnosť, resp. v prospech absencie naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti úkonu a vlastníckeho práva, a ktoré mohli viesť aj samostatne k zamietnutiu žaloby žalobcu voči nej.

Odôvodnenie dovolacieho súdu je podľa sťažovateľky v rozpore so základnými požiadavkami na odôvodnenie rozhodnutia súdu, „*ktoré má na zásadné a konkrétne argumenty reagovať úplne konkrétne, a nie uvedenými všeobecnými formuláciami*“.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že ak odvolací súd v konaní využil výnimočný inštitút § 219 ods. 2 OSP, pre využitie tohto inštitútu v danej veci nebol priestor.

Sťažovateľka tvrdí, že k porušeniu jej práv došlo aj „*nadmerným formalistickým výkladom príslušných ustanovení zákona (keď súdy si navyše vybrali k aplikácii len niektoré ustanovenia právneho poriadku), pričom tieto ustanovenia aplikovali jednostranne bez ohľadu na kontext právneho poriadku, bez ohľadu na ich účel a povahu...*“.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 648/2015 z 19. novembra 2015 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s právom na slobodu podnikania podľa čl. 35 ústavy a právom na ochranu majetku podľa čl. 20 a čl. 1 dodatkového protokolu, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 363,74 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s právom na slobodu podnikania podľa čl. 35 ústavy a právom na ochranu majetku podľa čl. 20 a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 648/2015 z 19. novembra 2015, ktorým odmietol jej dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co 92/2013 z 30. januára 2014.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia najmä uviedol:

«Okresný súd Trebišov rozsudkom z 9. októbra 2012 č. k. 14 C 52/2011... určil, že je neplatná kúpna zmluva uzatvorená 6. marca 2006 účastníkami konania, 2. žalovanej uložil

povinnosť vrátiť žalobkyňi „pozemok“ v takom stave, v akom ho prevzala po jeho kúpe, 3. žalobkyňi uložil povinnosť vrátiť žalovanej kúpnu cenu 106,22 €, 4. určil, že žalobkyňa je vlastníčkou pozemku v katastrálnom území [REDAKOVANÉ]... Kúpna zmluva je preto absolútne neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka)...

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 30. januára 2014 sp. zn. 2 Co 92/2013 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny (§ 219 O.s.p.), náležite odôvodnený, založený na úplných skutkových zisteniach a ich správnom právnom posúdení...

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie s odôvodnením, že jej v konaní bola odňatá možnosť konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.) v dôsledku toho, že rozhodnutia prvostupňového aj odvolacieho súdu nie sú dostatočne odôvodnené a súdy sa nevyrovnali so všetkými námietkami žalovanej prednesenými v konaní pred prvostupňovým aj odvolacím súdom.»

Najvyšší súd v rozhodnutí poukázal na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010 a III. ÚS 550/2012, v ktorých vyslovil, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, a v ďalšom uviedol:

«... Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania..., ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, ide v prípade dovolania o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania... (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013...).

... Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty, a konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného

preskúmania veci došlo (len) z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci (porovnaj Roseltrans proti Rusku, rozsudok z roku 2005). ...

Ustanovenia, ktoré upravujú prípustnosť dovolania, treba striktnie dodržiavať aj z toho dôvodu, že ak mimoriadny opravný súd „koná a rozhoduje napriek tomu, že neboli splnené zákonom ustanovené predpoklady prípustnosti na jeho postup v opravnom konaní [čl. 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky... čl. 51 ods. 1 ústavy] a prelomí právoplatnosť napadnutého rozhodnutia súdu nižšieho stupňa, porušuje základné právo na súdnu ochranu toho účastníka, ktorý sa po rozhodnutí opravného súdu v takom prípade dostáva do nepriaznivejšej pozície, než v ktorej bol pred takým rozhodnutím opravného súdu...

... Dovoláním žalovanej je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.). Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

V prejednávanej veci dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O. s. p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O. s. p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O. s. p.). Prípustnosť podaného dovolania preto z § 238 O. s. p. nevyplýva...

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalovanej preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

... Žalovaná v dovolaní namieta, že v konaní jej bola odňatá možnosť pred súdom konať.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O. s. p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O. s. p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.)].

... K dovolacej argumentácii, v rámci ktorej žalovaná namieta, že k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. došlo tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je - ako tvrdí - nedostatočne odôvodnené, nereagujúce na jej odvolaciu argumentáciu a v dôsledku toho nepreskúmateľné, dovolací súd uvádza nasledovné:

... Vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe (pri inak správnom rozhodnutí) nemusí (ale) disponovať potrebnou ústavnoprávnou intenzitou smerujúcou k porušeniu označených práv (III. ÚS 228/06, I. ÚS 53/10, III. ÚS 99/08).

Vada konania uvedená v § 237 písm. f/ O. s. p. znamená vždy porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy aj čl. 6 ods.1 Dohovoru. To však neznačí, že by zároveň nevyhnutne platil aj opak, teda to, že každé porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje intenzitu (až) vady konania v zmysle § 237 O. s. p... Najzávažnejším procesným vadám konania, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p., pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam - vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania (vid' § 237 O. s. p.) a zároveň tiež za prípustný dovolací dôvod (vid' § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p.). Aj niektorým ďalším procesným vadám konania nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných vád v zmysle § 237 O. s. p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam, avšak inej váhy. Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci („iné vady“) považuje totiž - na rozdiel od procesných vád vymenovaných v § 237 O. s. p. - (len)

za relevantný dovolací dôvod (vid' § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), pričom však vady tejto povahy prípustnosť dovolania nezakladajú...

V prejednávanej veci najvyšší súd nemohol brať na zreteľ len žalovanou zdôrazňované právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ale musel dbať o to, aby zachoval ústavnoprávne relevantnú rovnováhu medzi týmto právom a ústavným princípom právnej istoty, ktorý bol vyjadrený právoplatnými rozsudkami súdov nižších stupňov. Dovolací súd pri riešení otázky prípustnosti podaného dovolania nemohol nedať prednosť ústavnému princípu právnej istoty, lebo dovolateľkou namietaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutí nevykazoval znaky odňatia možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.)...

Judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte naďalej plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a dovolací súd ani v danom prípade nemá dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Na závere, že (prípadné) nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu nezakladá procesnú vadu konania zotrval vec prejednávajúci senát vždy dôsledne a bezvýnimočne (vid' napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 249/2008, 3 Cdo 290/2009, 3 Cdo 138/2010...). Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu nižšieho stupňa ako dôvodu zakladajúceho (iba) tzv. inú vadu konania pritom vyplýva aj z rozhodnutí ďalších senátov najvyššieho súdu (porovnaj napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 2 Cdo 137/2010, 4 Cdo 310/2009...).

... Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.“. ...

V preskúmvanej veci je dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky uvedené v § 238 ods. 3 O. s. p. Vzhľadom na zámer zákonodarcu, aby potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu neuvedený v tomto ustanovení nebolo možné podrobiť dovolaciemu prieskumu (i keby prípadne spočíval na nesprávnej aplikácii alebo interpretácii zákona), bolo by nielen nelogické a v rozpore s výnimočnou povahou

dovolania, ale aj z materiálneho hľadiska neakceptovateľné, pokiaľ by právnou úpravou obsiahnutou v § 237 písm. f/ O. s. p. vyjadril zároveň („súbežnú“) vôľu zabezpečiť účastníkovi konania možnosť dovolacieho prieskumu v prípade takého potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu neuvedeného v § 238 O.s.p...

... Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne.

Úspešné uplatnenie tohto mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľom je podmienené (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesné prípustné a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento opravný prostriedok je aj opodstatnený....

... I keby teda bola (prípadne) opodstatnená námietka žalovanej, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, nepresvedčivé alebo nedostatočne odôvodnené, nemožno prehliadnuť, že takáto námietka sa týka (len) tzv. inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Ako už bolo uvedené vyššie, tzv. iná (v § 237 O.s.p. nevyzmenovaná) vada konania prípustnosť dovolania nezakladá...

... V prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011...).

... Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

... Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré navrhovateľke v dovolaní zreteľne namieta, nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

... K námietke žalovanej, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (o túto vadu by išlo, ak by sudy nesprávne aplikovali alebo interpretovali § 80 písm. c/ O. s. p., ale tiež § 39 Občianskeho zákonníka a ustanovenia zákona č. 138/1991 Zb.), dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. ...

Keďže žalovaná uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. v dovolaní, ktoré nie je procesné prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

... K predchádzajúcim bodom odôvodnenia najvyšší súd pripomína konštatovanie ústavného súdu obsiahnuté v jeho uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.“...»

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že nemá žiadny dôvod odchyliť sa od svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné sudy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné sudy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné sudy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Po preskúmaní výroku a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu z hľadiska arbitrárnosti, teda zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právneho predpisu s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ústavný súd konštatuje, že nezodpovedá skutočnosti tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého odôvodnenie dovolacieho súdu je v rozpore so základnými požiadavkami na odôvodnenie rozhodnutia súdu, „*ktoré má na zásadné a konkrétne argumenty reagovať úplne konkrétne, a nie uvedenými všeobecnými formuláciami*“. Najvyšší súd sa s dovolaním sťažovateľky podrobne zaoberal, pričom jeho závery sú logické a presvedčivé. V žiadnom prípade nevykazujú znaky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s týmito závermi nestotožňuje, nemôže sama osebe zakladať porušenie ňou označených práv.

Podľa názoru ústavného súdu právne posúdenie veci najvyšším súdom je vo vzťahu k námietkam sťažovateľky, ústavne konformné, a preto niet dôvodu na to, aby do týchto záverov zasiahol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2016